

1. Samo Komisija za autentično tumačenje Kodeksa ima vlast autentičnog tumačenja crkvenih zakona. Tumačenje zakona mora potvrditi sam papa. Papa potvrđuje tumačenje Komisije nakon saslušanja Dikasterija rimske kurije koji su zainteresirani za dotičnu materiju.

2. Komisija je sastavljena od kardinala, biskupa i grupe savjetnika (konzultora) — stručnjaka u kanonskom pravu. Radi pod vodstvom kardinala predsjednika koji još nije imenovan.

3. Imenovanje, trajanje mandata članova, službenika i savjetnika Komisije ravna se prema propisima kojim se uređuju druga nadležstva Rimske kurije.

4. Način i formalnosti djelovanja Komisije odredit će se naknadno.

Za sada je Papa imenovao potpredsjednika mons. Rosalija Joséa-Castila Laru a za njegova tajnika mons. Julijana Heransa. Nakon toga Papa je imenovao 12 članova Komisije i 26 savjetnika. Članovi Komisije su 10 kardinala i dva pravnik, a savjetnici su neki biskupi i poznatiji pravnici, pretežno profesori s rimskih učilišta. Među savjetnicima su i dva laika.

JB

IN MEMORIAM

DOM SALVATORE MARSILI (1910.-1983.)

27. studenoga 1983. god. umro je dom Salvatore Marsili, poznati i uvaženi profesor i liturgičar na liturgijskom institutu sv. Anzelma u Rimu. Umro je poslije teških, ali strpljivo podnesenih patnji zadnjih tjedana života. Patnja je bila utkana u živo tkivo njegova života.

Rođen je 10. kolovoza 1910. u Affileu (Subiaco), u blizini poznate benediktinske opatijske. Rano ga privlači monaški način života po pravilu sv. Benedikta. Odlazi u opatiju Finalpia (Savona) kad u Italiji nastaje **«Rivista Liturgica»**, što će na njemu ostaviti dubokih tragova. Filozofiju studira u Subiacu a teologiju u Rimu, gdje je i doktorirao. Od 1932. do 1935. boravi u više navrata u opatiji Maria Lach u Njemačkoj gdje pohađa benediktinsku akademiju g. 1934/35., koju je osnovao Ildefons Herwegen. Tu dobiva ispravnu teološko-liturgijsku orijentaciju pod vodstvom Herwegena i Odda Casela.

Povratkom u Italiju dolazi u opatiju Finalpia gdje predaje na teologiji u Albengi i studentima svoga reda u Finalpiji. Odmah potom postaje suradnikom revije **«Rivista Liturgica»**.

Rat prekida njegov rad. God. 1947. postaje urednik revije **«Rivista Liturgica»**. Te iste godine osniva u Palermu **Centar za liturgijsku djelatnost (CAL)**. Međutim, njegove ideje u to vrijeme još nisu bile shvaćene. Zabranjeno mu je svako

pisanje, držanje predavanja i konferencija. Strpljivo je podnosio to mučeništvo. Njegova strpljivost postala je bogatstvo, a šutnja prigoda da se još više osposobi i prodube svoje usmjerenje.

Kad je umro njegov generalni starješina dom Caronti, bio je rehabilitiran. Dolazi u Rim za profesora na Teološkom fakultetu sv. Anzelma. Pojavljuje se na početku Koncila koji liturgijskom pokretu daje vidni zamah. U sv. Anzelmu osniva Liturgijski institut u čemu su mu posebno pomagali Ciprijan Vagaggini i Benna Gut. Bio je predsjednik Instituta od 1961. do 1972. godine. Njegov se rad ne ograničava na Liturgijski institut sv. Anzelma. Drži predavanja na mnogim teološkim fakultetima i rimskim institutima.

P. Marsili je bio jaka, energična ličnost, sazreo u životnim patnjama i iskušenjima. Znao se iznad svega toga dignuti i izrasti u plemenitu veličinu. Resila ga je teološka i liturgijska ispravnost usmjerenja. Bio je čovjek žive i poslušne vjere. Znao je sagledati razne struje i njih prozreti svojim kritičkim pogledom te ih smjestiti u svoju osobnu sintezu. Bio je prožet biblijskopatrističkom teologijom zbog čega nije ništa odacivao a priori. Nije se zaustavljao na proučavanju škola prošlosti, radije se zadržavao na sadašnjosti. Bili su mu uzori Guardini, Beauduin i Casel. Pratio je tijek suvremene teologije.

Otvor II. vat. sabora zatekao ga je spremnim. Upravo je tada i osnovao Liturgijski institut. Svojim suradnicima je naglašavao da Liturgijska konstitucija mora otvoriti put opravdanom napretku kojemu »prethodi brižljivo teološko, povišeno i pastoralno proučavanje« (SC 23).

U knjigama i člancima pružio je svojim slušateljima i širokoj čitalačkoj publici ispravne upute teološkog i liturgijskog usmjerenja. Posebno su zapaženi njegovi radovi u nizu »Anamnesis« koje je uređivao kao i članci u »**Rivista Liturgica**«. U prigodi njegova 70. rođendana braća i prijatelji odužili su mu se zbornim djelom »**Mysterion**« u kojem je publicirana i njegova obilna bibliografija.

Osim profesorsko-spisateljskim radom, isticao se kao svećenik, ljubitelj drugih, vrsni i diskretni voditelj duša.

SC

FRA BOŽO VUCO

(24. XII. 1897.-18. I. 1983)

Ime fra Bože Vuca poznato je među širokim krugovima po plodnoj spisateljskoj djelatnosti koja je uza nj povezan. Objelodanio je bibliografske jedinice među kojima ima i nekoliko knjiga.

Fra Božo se rodio u Vojniću nedaleko od Trilja. Osnovnu je školu završio u rodnom mjestu. Zatim je pohađao Franjevačku klasičnu gimnaziju u Sinju. God. 1914. stupio je u franjevački novicijat na Visovcu. Filozofiju je i teologiju najprije studirao na domaćem filozofsko-teološkom učilištu u Zagrebu i Makarskoj (1915. - 1921.) a potom, kao mladi svećenik, na teološkom fakultetu sveučilišta u Fribourgu. Tu je 1922. postigao akademski stupanj bakalaureata, 1923. licencijata i 1924. obranio akademski stupanj bakanareata, 1923. licencijat i 1924. obranio doktorsku disertaciju pod naslovom: *L'infallibilité pontificale d'après S. Jean de Capistran*.

Šk. god. 1925/26.-1948./49. i 1954/55.-1971/1972. predaje različite kolegije na Franjevačkoj visokoj bogosloviji u Makarskoj. U teškim poratnim prilikama drži od-